

Goed genoeg

1

Lena beet zo hard op haar lip dat ze bijna wat bloed kon proeven. Ze moest haar ogen tot spleetjes knijpen om te kunnen lezen wat er op de affiche stond. Voor haar verdrongen haar klasgenoten zich voor de felgekleurde aankondiging die op het prikbord hing
AUDITIES ZANG EN DANS SCHOOLTONEEL stond er.

‘Jullie mogen allemaal auditie doen, hoor!’ glunderde Maité terwijl ze haar lange, zwarte haren met een zwiep naar achteren gooide.

‘We mogen allemaal auditie doen omdat zij al weet dat zij een van de hoofdrollen krijgt,’ siste Mirabelle in Lena’s oor.

De schoolbel rinkelde irritant luid. De meeste kinderen draaiden zich om en renden naar hun klas. Alleen Mirabelle, Lena en Felix bleven achter. Nu kregen ze de kans om de affiche rustig te bestuderen.

‘Ze zoeken voor de hoofdrollen een meisje en een jongen die kunnen zingen en dansen,’ wees Felix. ‘Ik doe mee! Misschien wordt het niks, maar ik probeer het toch.’

Lena keek haar buurjongen vol bewondering aan. Felix zong altijd en overal. Soms zat hij zelfs in de klas te neuriën zonder dat hij het zelf wist. Dan kuchte meester Hans altijd een paar keer, wachtte hij tot Felix hem verbaasd aankeek en zei ten slotte: 'Mooi, Felix, daar ben je weer, bewaar je geneurie maar voor het speelkwartier.'

Lena had Felix nog nooit zien dansen, maar ze had er alle vertrouwen in dat hij ook dat wel zou klaarspelen. 'Ze zijn ook op zoek naar kinderen die samen een achtergrondkoortje vormen,' zag Mirabelle. 'Zullen wij auditie doen voor het koor, Lena?' Lena antwoordde niet. In gedachten verzonken zag ze zichzelf op het podium staan. Ze had de hoofdrol. Ze zong en danste en genoot zoals ze nog nooit genoten had. 'Hé, dromer!' lachte Felix, 'ben je er nog?' Met een schok belandde Lena weer in de werkelijkheid. De hoofdrol? Zij? Ze was doodsbang voor publiek. Thuis durfde ze alleen te zingen wanneer ze zeker wist dat er niemand was. Bovendien had ze Maité horen zeggen dat de hoofdrollen niet alleen moesten gaan naar kinderen die goed konden zingen en dansen. 'Ze moeten er ook goed uitzien, anders komt er geen kip naar ons kijken, dat staat vast! Kinderen met dikke billen hoeven dus geen auditie te doen,' had ze met een brede glimlach en een veelbetekenende blik naar Lena verkondigd.

Ze schrokken alle drie toen ze een paar deuren hoorden dichtslaan. Zonder nog een woord met elkaar te wisselen, spurten ze naar hun klassen. Lena en Felix naar 6C, Mirabelle naar 6B.

De hele ochtend zat Felix te neuriën. Meester Hans werd er helemaal gek van. Hij mocht kuchen wat hij wilde, Felix was telkens maar een paar tellen stil.

Lena zag voortdurend de affiche voor zich. Wat zou ze graag wat meer durven. En wat zou ze er graag uitzien zoals Maité. Lena's handen gleden over haar korte, stugge haar. Ze had kort haar altijd het leukste gevonden, tot Maité haar duidelijk gemaakt had dat echte meisjes lange haren hebben. Ze keek naar haar stoere kaki¹ spijkerbroek. Ook die kon niet door de beugel vond Maité, maar Lena droeg de broek lekker toch. Hij zat zo lekker. Haar billen waren trouwens veel te dik voor een rokje. Ook dat had ze al meer dan eens van Maité te horen gekregen.

'Ik doe gewoon niet mee aan de audities,' besloot ze. Er viel een hele last van haar schouders. Plots werd opletten een stuk gemakkelijker. Maar waarom voelde ze zich dan toch zo triest?

2

‘Ik ben thuis!’ hoorde Lena haar moeder beneden bij de trap roepen.

Fijn, dacht Lena. Met wat geluk hoefde papa ook niet over te werken.

Dan konden ze samen eten.

Lena was dol op gezelligheid, vooral als het buiten vroeg donker werd en er gebakken aardappeltjes met kip en appelmoes op het menu stonden.

Een uurtje later had ze het huiswerk voor meester Hans helemaal klaar.

Heel af en toe waren haar gedachten nog afgedwaald naar de audities die al snel gehouden zouden worden.

‘Doe niet belachelijk, Leen!’ had ze zichzelf een spreekwoordelijke stevige schop onder de kont gegeven.

‘Je doet niet mee, dat is het beste voor iedereen.’

Ze nam zich voor om er ook straks aan tafel niet over te praten. Ze had geen zin in discussies, in mama en zus die ‘doe het nou maar, wij vinden dat je geweldig bent!’ zeiden. Ze had geen zin in het enthousiaste geknik van haar vader die het natuurlijk met hen eens zou zijn.

De heerlijkste etensgeuren gleden Lena’s kamer binnen. Hongerig stopte ze haar schoolspullen in haar boekentas, schoof haar bureaustoel onder de tafel en liep ze haar kleine maar knusse slaapkamertje uit.

Mama en Marjan zaten al aan tafel. Papa schepte net de laatste aardappelen uit de pan in een grote porseleinen schaal.

Toen alle borden gevuld waren, vroeg mama: ‘En hoe was jullie dag? Is er nog iets bijzonders gebeurd?’

Lena zweeg zo luid ze maar kon en propte haar mond vol appelmoes, wat haar een afkeurende blik van papa bezorgde.

Marjan had duidelijk wel iets op haar lever. Ze gooide haar mes en vork met veel lawaai terug op de tafel en raasde: 'Weten jullie wat zo verschrikkelijk oneerlijk is? Er worden audities gehouden op school. En ik mag niet meedoen!' 'Waar zijn die audities voor?' vroeg papa vol interesse. 'En waarom mag jij niet meedoen?' vulde mama snel aan. 'Die audities zijn voor een musical,' mopperde zus. 'En ik mag niet meedoen omdat enkel de kinderen van 5 en 6 een rol krijgen.'

Marjan wilde boos van tafel weglopen, maar toen ze nog eens naar haar bord vol kip en appelmoes keek, bedacht ze zich.

'Het is niet eerlijk!' foeterde ze nog. Toen begon ze met een zucht te eten.

'Dus jij doet wel mee?' zei mama hoopvol tegen Lena. 'Nee hoor,' zei Lena een stuk opgewekter dan ze zich voelde.

'Ik ben solidair met Marjan. Het is echt niet eerlijk dat zij geen auditie mag doen.

Samen uit, samen thuis, toch?'

Marjan keek Lena dankbaar aan.

'Zo is dat, zus!' knikte ze terwijl er wat appelmoes uit haar mondhoek liep.

'Jammer,' zeiden mama en papa tegelijk.

